

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Takács Andrea ügyvéd (....) által képviselt I.rendű felperes neve(....., tartózkodási helye:, Szombathelyi Országos Büntetés-végrehajtási Intézet) felperesnek, a dr. Sáska Erzsébet jogtanácsos által képviselt I.rendű alperes neve(....) I. rendű és a dr. Nagy József Gyula ügyvéd (....) által képviselt II.rendű alperes neve(II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jogsértés megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2016. május 4. napján kelt, 27.P.20.884/2015/9. számú ítélete ellen a felperes 10. sorszám alatti fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 500.000 (Ötszázezer) forintot, valamint annak 2015. november 24. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, továbbá 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló perköltséget. A II. rendű alperest arra kötelezi, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300.000 (Háromszázezer) forintot és annak 2015. november 24. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 6.250 (Hatezer-kétszázötven) forint + áfa összegű elsőfokú részperköltséget. Köteles a felperes az államnak külön felhívásra megfizetni 22.500 (Huszonkétezer-ötszáz) forint le nem rótt illetéket, míg a fennmaradó 67.500 (Hatvanhétézezer-ötszáz) forint illetéket az állam viseli. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú perköltségről akként rendelkezik, hogy azt a felek maguk viselik.

Kötelezi a felperest, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg 60.000 (Hatvanezer) forint fellebbezési illetéket, míg a fennmaradó 60.000 (Hatvanezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperesek a zsúfolt elhelyezési körülményekkel megsértették a felperes emberi méltóságát, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 30.000 forint, a II. rendű alperesnek 50.000 forint perköltséget.

Az ítélet tényállása szerint a felperes 2014. április hónaptól 2015 januárjáig az I. rendű alperesi intézetben töltötte szabadságvesztés büntetését. A zárka egy 7 x 5 méter területű helyiség volt, ahol az ítélet szerint 8 (ténylegesen 16) elítélt tartózkodott. A zárka sarkában volt egy WC, valamint egy mosdó, a helyiségben pedig 8 darab kétemeletes ágy, egy darab hosszú asztal, 16 darab szék és

sze krény. A bútorok alapterületének levonása után elítéltenként nem egészen 1 m² mozgáster maradt. Ennek a zsúfolt elhelyezésnek következményeként a fogvatartottak csak felváltva tudtak felállni, hosszabb várakozás után lehetett mosdóhoz, illetve a WC-hez jutni. A szükségszerű összezárttság az átlagosnál jobban megterhelte a fogvatartottakat, gyakori volt a feszültség, nézeteltérés. A felperes kérte kártérítési igénye elbírálását, amelyet az I. rendű alperes a 2015. október 30. napján kelt,-4/2015. ált. számú határozatával elutasított.

A felperes 2015 januárjától 2015 júliusáig tartózkodott a II. rendű alperesi intézetben, ahol az I. körlet 102. és 105. számú zárkaiban (amelyek befogadó és szállító zárkák), valamint az MZ körletben lévő zárkában töltötte büntetését. Ez utóbbi zárka 24 m²-es, amelyet három 8 m²-es magánzárkából alakítottak ki. Ez a zárka 8 fő elhelyezésére szolgált. A középső 8 m²-es rész nappali jellegű, ahol asztal, 8 darab szék, valamint falra szerelt sze krények voltak, továbbá ebből a helyiségből került kialakításra egy félfallal és függönnyel elválasztott 1,2 m²-es WC. Ezen helyiség két oldalán lévő, egyenként 8-8 m²-es helyiségben 2-2 darab emeletes ágy volt. A felperes fegyház fokozatú büntetését töltötte, naponta 1 óra időtartamra hagyhatta el a zárkát, egyébként a zárkaajtót is zárva kellett tartani. A felperes kártérítési igényét előterjesztette a II. rendű alperesnél, amely azt a 2015. október 22. napján kelt .../...-3/2015.ált. számú határozatával elutasította.

A felperes a két határozattal szemben keresetét a törvényben meghatározott 30 napos határidőn belül előterjesztette.

Módosított keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperesek megsértették személyiségi jogait, ennek megállapításán túl kötelezze az I. rendű alperest 1.000.000 forint, míg a II. rendű alperest 600.000 forint kártérítés, illetőleg sérelemdíj, valamint ezen összegek után a keresetlevél beadásától, azaz 2015. november 24. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamat megfizetésére és egyetemlegesen marasztalja az alpereseket a perrel felmerült költségekben. Előadta, hogy 2014 áprilisától töltötte szabadságvesztés büntetését előbb az I. rendű, majd a II. rendű alperesi büntetés-végrehajtási intézetben. Mindkét intézményben rendkívül zsúfoltak voltak az elhelyezési körülmények. Az I. rendű alperesi intézetben volt olyan eset, hogy 1 órát is kellett várnia, hogy mosdóhoz vagy WC-hez jusson. A II. rendű alperesi intézményben a zárkából kilépni a napi sétán kívül nem lehetett, rendkívül kis helyen, többekkel összezárván kellett a forróságot elviselnie. Az alpereseknél az európai uniós körülményeknek, de a hazai jogszabályoknak sem felelt meg az elhelyezés. Az elhelyezés sértette emberi méltóságát, és álláspontja szerint az alperesek megsértették azt a jogszabályi rendelkezést is, amely szerint az elítéltet nem lehet kínzásnak alávetni, kegyetlen, embertelen, megalázó bánásmódban részesíteni. Ez a megalázó helyzet, a szoros összezárttság feszültséget idézett elő az elítéltek között, ami már önmagában is hátránnyal járt.

Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Arra hivatkozott, hogy a rá vonatkozó jogszabályokban meghatározottak szigorú betartásával járt el, az intézet tényleges létszámát nem határozhatja meg, a konkrétan megjelölt személyek befogadása számára kötelező. Az elhelyezés kérdésében úgy járt el, ahogy az elvárható volt, a befogadási kényszer miatt felelőssége nem állapítható meg.

A II. rendű alperes ugyancsak a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy feladata és kötelezettsége a bíróság által meghatározott büntetések végrehajtása, az elítéltek befogadását nem tagadhatja meg. A felperes fegyházban, a legmagasabb őrzési fokozatban töltötte büntetését, a napirendet, így azt is, hogy 1 órára hagyhatta el a zárkát, törvényi előírás határozza meg. A büntetés-végrehajtási intézetek, mint az állam végrehajtó szervei olyan körülmények között tesznek eleget a törvényben meghatározott feladataiknak, mely körülményeket számukra az állam, illetőleg a fenntartásukról

gondoskodó Belügyminisztérium biztosít.

Az elsőfokú bíróság a keresetet részben alaposnak találta. Határozatát az Alaptörvény II. és III. cikkére, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. §-ára, 2:51. §-ának (1) bekezdésére, 2:52. §-ának (1) bekezdésére, 6:519. §-ára, a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (Bv.tv) 83. §-ának (1) és (4) bekezdésére, 122. §-ának a) pontjára, a szabadságvesztés, az elzárás, az előzetes letartóztatás és a rendbíróság helyébe lépő elzárás végrehajtásának részletes szabályairól szóló 16/2014. (XII.19.) IM rendelet 121. §-ának (1) és (2) bekezdésére alapította.

Indokolása szerint a felperest jogerős ítélet kötelezte a büntetése végrehajtásának tűrésére, amely a fogva tartási fokozat meghatározásával egyben a felperes mindennapi életének ritmusát és színterét is meghatározta. Az ilyen szükségképpen korlátozás maga a büntetés-végrehajtási intézetben való tartózkodás, a napirend betartása, ezen belül az is, hogy a számára kijelölt zárkát csak a meghatározott esetekben és módon hagyhatja el.

A perben ugyanakkor sem az I. rendű, sem a II. rendű alperes nem vitatta, hogy egyikük sem tudta biztosítani a jogszabályban meghatározott mozgásteret a felperesnek. Különösen súlyos zsúfoltság volt megállapítható az I. rendű alperesi intézetben, ahol a felperesi állítás szerint az 1 m² mozgástér sem volt meg fogvatartottanként, mely állítást az I. rendű alperes nem vitatta, ezért az elsőfokú bíróság azt tényként fogadta el. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy ilyen zsúfolt körülmények között az alapvető életfunkciók gyakorlása is nehézségekbe, zavarásba ütközik, ez pedig magának a büntetés-végrehajtásnak az elveivel ellentétes, ezért nyilvánvaló, hogy az ilyen módon való bezártság az emberi méltóságot sérti.

Megállapította, hogy a II. rendű alperesi intézet esetében a mozgástér némileg nagyobb volt, azonban a rendeleti mértéket ott sem érte el. Az elsőfokú bíróság értékelte, hogy egy olyan helyzetben, amikor a fogvatartott a zárkát naponta csak egy órára hagyhatja el, és 23 órán keresztül másik hét fogvatartottal kénytelen együtt létezni, még lényegesebb, hogy megfelelő nagyságú legyen az a terület, ahol valamiféle mozgást lehet végezni. Az is nyilvánvaló, hogy egy WC függönnyel történő elválasztása nem felel meg a Bv.tv-ben meghatározott egészséges elhelyezés követelményének. Ebből arra következtetett, hogy a felperesnek a II. rendű alperesnél való elhelyezése is sértette emberi méltóságát, ezért jogalapjában megalapozottnak találta és a jogsértést mindkét alperes tekintetében megállapította.

A sérelemdíj vonatkozásában az alperesek védekezését fogadta el, amely szerint nem felróható az, hogy a felperest a részletezett zsúfolt és emberi méltóságot sértő körülmények között tartották fogva. Kifejtette, hogy az alperesi büntetés-végrehajtási intézetek feladata a bíróság által kiszabott fogház, börtön és fegyház büntetések, illetőleg az elzárások végrehajtása. A büntetés-végrehajtási intézetek két esetben tagadhatják meg a befogadást: ha a befogadás alapjául szolgáló iratok hiányoznak, illetőleg, ha a szabadságvesztés végrehajtására előállított vagy jelentkező személy a befogadás alapjául szolgáló iratokban megjelölt személlyel nem azonos. Minden más esetben kötelesek a büntetés megkezdésére jelentkező (vagy előállított) személyt befogadni és elhelyezni. Azt, hogy egy intézet milyen alapterülettel, hány zárkával vagy lakóhelyiséggel, ezen belül hány férőhellyel rendelkezik, nem az egyes intézetek, így adott esetben nem az alperesek határozzák meg, ezeket a körülményeket az állam, illetőleg az intézetek fenntartásáról gondoskodó Belügyminisztérium biztosítja a számukra. A befogadási kényszer miatt az alperesek nem tehettek mást, be kellett fogadniuk a felperest és gondoskodni kellett az elhelyezéséről akkor is, ha az általuk sem vitatottan nem felelt meg a jogszabályi előírásoknak. Éppen ez a befogadási kényszer az, amely

az alperesek esetében a felróhatóságot kizárja, következésképpen kártérítési felelősségük nem állapítható meg. Az elsőfokú bíróság erre figyelemmel a felperes sérelemdíj megállapítása iránti igényét elutasította.

A határozattal szemben a felperes élt fellebbezéssel, amelyben az elsőfokú döntés megváltoztatását, és az alperesek kereset szerinti marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy amennyiben az alperesek nem tartották be a jogszabályokat, úgy neki sérültek személyiségi jogai, ezek sérülésével pedig nem vagyoni kár, illetve sérelemdíj iránti igénye keletkezett. Álláspontja szerint a börtönök és fegyházak túlsúlyfoltosságát nem kell bizonyítania, hiszen ezek köztudomású tények és azokat az alperesek sem vitatták. A túlsúlyfoltásznak vannak következményei, az kihat az idegrendszerre, nehezebbé teszik a bezártság elviselését. A mozgáshiány, a felgyülemlett idegesség, az agresszivitás károsan hatnak az emberi szervezetre. Depresszió, magába fordulás, vérnyomásproblémák alakulhatnak ki. A felperes előadta, hogy élete elnehezedett.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Ismételten arra hivatkozott, hogy az intézetnek befogadási kényszere van. Álláspontja szerint úgy járt el, ahogy az elvárható, semmi olyan magatartást nem tanúsított, amely felróható lenne. A felperes az elsőfokú eljárásban nem igazolta, hogy őt bármilyen oknál fogva kár érte volna.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében szintén az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy a sérelmezett időszakban az intézet zsúfoltsága a legminimálisabb volt, a felperes elhelyezése az intézet szabályainak és a zárkák befogadó képességének megfelelően történt. A terhére róhatóan sérelmet, kárt nem okozott a felperesnek.

Fellebbezéssel nem volt támadott az alperesek által a felperes sérelmére megvalósított személyiségi jogsértést megállapító elsőfokú ítéleti rendelkezés, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján nem érintette.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint, részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a tényállást az így rendelkezésre álló adatok alapján helyesen állapította meg. Érdemi döntését a Fővárosi Ítéltábla azonban csak részben osztotta, ítélete jogi indokaihoz – a fellebbezésekben foglaltakra tekintettel – az alábbiakat fűzi.

A felperes keresete személyiségi joga megsértésének megállapítására, valamint az alperesek – mint büntetés-végrehajtási intézetek - által, a személyiségi joga megsértésével okozott kár megtérítésére, valamint az őt ért nem vagyoni sérelemért sérelemdíj megfizetésére való kötelezésre irányult. Az alperesek személyhez fűződő jogot sértő, károkozó magatartását abban jelölte meg, hogy nem biztosították számára a jogszabályban előírt nagyságú mozgásteret.

Azt, hogy az alperesek megsértették-e a felperes személyiségi jogát, ezzel okoztak-e kárt a felperesnek, továbbá, hogy az alperesek kártérítési felelőssége fennáll-e, a károkozás – fogvatartás – időpontjában hatályos jogszabályok alapján kell elbírálni, ezért helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy noha a felperes keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. IV. törvény (rég Ptk.), valamint az 1979. évi 11. tvr. (Bv.tvr.) rendelkezéseire alapította, a jogvitára a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.), illetőleg a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési eljárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (Bv.tv) rendelkezései az irányadók.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a megállapította, hogy az alperesek a zsúfolt elhelyezési körülményekkel megsértették a felperes emberi méltóságát, mely elsőfokú ítéleti megállapítás fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett. E megállapítás a személyiségi jogsértés objektív jogkövetkezménye, annak alkalmazása független a jogsértő vétkességétől, a jogsértés a jogsértő magatartásának felróhatósága nélkül is megállapítható.

A felperes fellebbezése folytán az a kérdés várt elbírálásra a másodfokú eljárásban, hogy az alperesek jogellenes magatartásával összefüggésben merült-e fel a felperes oldalán olyan kár, illetve sérelem, amely a kért nem vagyoni kártérítéssel, illetve sérelemdíjjal kompenzálható, és ha igen, milyen mértékben, illetve hogy az alperesek kimentése eredményre vezethet-e. Abban a kérdésben kellett tehát a másodfokú bíróságnak állást foglalnia, hogy a perbeli esetben fennállnak-e az alperesek kártérítési felelősségének a Ptk. 2:52. §-ában és a 6:519. §-ában meghatározott feltételei.

Az elsőfokú bíróság elfogadta az alperesek kimentés körében előadott védekezését, és azt állapította meg, hogy sem az I. rendű, sem a II. rendű alperesnek nem felróható az, hogy a felperest a tényállásban ismertetett zsúfolt, emberi méltóságot sértő körülmények között tartották fogva.

A Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet az elsőfokú bíróság álláspontjával. A Bv.tv. 98. § (1) bekezdésének b) pontja alapján a szabadságvesztés végrehajtása során a büntetés-végrehajtási intézetnek valóban biztosítania kell az elítélt elhelyezését, mindezt azonban a törvény preambulumban meghatározottak szerint, az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogainak védelmével, kiemelten az elítéltek és az egyéb jogcímen fogvatartottak emberi méltóságának a tiszteletben tartásával, a kínzás, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmód tilalmának és az egyenlő bánásmód követelményének érvényesülésével.

A felperes fogva tartásakor hatályos, a szabadságvesztés, az elzárás, az előzetes letartóztatás és a rendbíróság helyébe lépő elzárás végrehajtásának részletes szabályairól szóló 16/2014. (XII.19.) IM rendelet 121. § (1) bekezdése értelmében a zárkában vagy a lakóhelyiségben elhelyezhető létszámot úgy kell meghatározni, hogy minden elítéltre lehetőleg hat köbméter légtér, és férfi elítélt esetén legalább három négyzetméter, női elítélt és fiatalkorú esetén három és fél négyzetméter mozgástér jusson.

A 121. § (2) bekezdése szerint a mozgástér meghatározása szempontjából a zárka, vagy a lakóhelyiség alapterületéből az azt csökkentő berendezési és felszerelési tárgyak által elfoglalt területet figyelmen kívül kell hagyni.

A fogvatartottak számára biztosítandó legkisebb mozgástér nagyságának jogszabályban történő előírásával a jogalkotó célja az volt, hogy megteremtse a nemzetközi szerződésben és az Alaptörvényben megkövetelt emberséges fogva tartás egyik feltételét. Az Emberi Jogok Európai Bírósága (EJEB) számos ügyben megállapította, hogy a zsúfolt körülmények közötti fogva tartás nem tartja tiszteletben az alapvető emberi méltóságot, kimeríti az EJEE 3. cikkében tilalmazott embertelen és megalázó bánásmód fogalmát. Az EJEB ilyen túlszűfoltágnak tekinti, ha az egy fogvatartottra jutó személyes mozgástér kevesebb mint három négyzetméter. Amennyiben tehát a büntetés-végrehajtási intézet a fogva tartás során irányadó kötelezettségét nem teljesíti, azzal felróható magatartást tanúsít. Kártérítési felelőssége nem menthető ki arra hivatkozással, hogy befogadási kötelezettség terheli (Kúria Pfv.IV...../2015/11.).

A másodfokú bíróság a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján köztudomású tényként fogadta el, hogy az előírtnál kisebb mozgástér szükségtelenül és indokolatlanul növelte a fogva tartással egyébként is

együtt járó hátrányokat, a fogva tartás körülményei a szükségesnél és indokoltnál nagyobb mértékben befolyásolták hátrányosan a felperes életminőségét. Ennek folytán a felperesnek nem vagyoni kára keletkezett. Ez a nem vagyoni kár összefüggésben áll az alperesek jogellenes, az emberi méltóságot sértő magatartásával, ezért a Ptk. 2:52 § (1) bekezdése alapján megalapozza a felperes sérelemdíj iránti követelését. Erre tekintettel helytelenül utasította el az elsőfokú bíróság a felperes sérelemdíj fizetésére irányuló követelését.

A Pp. 206. §-ának (3) bekezdése szerint a bíróság a kártérítés vagy egyéb követelés összegét, ha a szakértői vélemény vagy más bizonyíték alapján meg nem állapítható, a per összes körülményeinek mérlegelésével belátása szerint határozza meg.

A sérelemdíj mértékét a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésére figyelemmel az eset körülményeire – különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására – tekintettel, egy összegben kell meghatározni.

A másodfokú bíróság a felperesnek járó, az elszenvedett hátrányokkal arányban álló sérelemdíj összegét – különös tekintettel a túlsúlyos körülmények között történt fogva tartás elhúzódó időtartamára, valamint az I. rendű alperes esetében a zsúfoltság kifejezetten erős voltára – mérlegeléssel akként állapította meg, hogy az I. rendű alperes 500.000 forint, míg a II. rendű alperes 300.000 forint megfizetésére köteles a felperes részére, annak 2015. november 24. napjától a kifizetés napjáig a törvényes kamatával együtt.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek következtében az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben – az ismertetett módon és mértékben – megváltoztatta, míg egyebekben – a sérelemdíjnak az I. rendű felperes esetében az 500.000 forintot és míg a II. rendű felperes esetében a 300.000 forintot meghaladó részének elutasítása tekintetében – helybenhagyta.

Mindez érintette a pernyertesség-pervesztesség arányát az elsőfokú eljárás során, amely így 75-25 %-ra változott. Ennek következtében a másodfokú bíróság az alpereseket az elsőfokú perköltség 75 %-ának, míg a felperest a II. rendű alperes oldalán felmerült készkiadás 25 %-ának (3.750 forint útiköltség-rész) megfizetésére kötelezte. A felperes elsőfokú perköltségét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (6) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg, az I. rendű alperes által fizetendő ügyvédi munkadíjat 15.000 forintban, a II. rendű alperest terhelő ügyvédi munkadíj összegét 10.000 forintban határozva meg. Az elsőfokú ítéletet kiegészítette a per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt illeték viselésére vonatkozó rendelkezéssel a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése, és az Illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és 14. §-a alapján figyelemmel arra, hogy az alperesek az Itv. 5. §-ának (1) bekezdés c) pontja szerint személyes illetékmentesek.

A pernyertesség-pervesztesség aránya a másodfokú eljárásban azonos mértékű volt tekintettel arra, hogy a felperes és az alperesek a megítélt sérelemdíj 50-50 %-ában lettek pernyertesek, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 81. §-ának (1) bekezdése szerint akként rendelkezett, hogy a felek a másodfokú perköltségeiket maguk viselik.

A fellebbezési illetékre vonatkozó rendelkezés az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésén és 14. §-án, valamint a Pp. 81. §-ának (1) bekezdésén alapul.

Az Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2017. január 3.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: